

Wijsheid

De vrijgezelle man, we zullen hem voor het gemak maar even Jaap noemen, had zijn hele leven al van alles verzameld. Zijn drang was zo groot dat het geheel zich langzaam maar zeker ophoopte, in de letterlijke betekenis van het woord. Je kunt het zo gek niet bedenken of hij had het wel ergens in huis liggen. Misschien had het wel iets te maken met zijn jeugd. Het grote gezin met 8 kinderen, waarvan hij op een na de jongste was, had het niet makkelijk na de oorlog.

Hij had toentertijd al een broertje dood aan opruimen en toen was **hij** ineens de jongste.

Zijn verzameling trok de aandacht van nogal wat bezoekers, in de loop der jaren was het een komen en gaan van gasten die soms zelfs het leven lieten in zijn georganiseerde puinhoop. Een lijkschouwer zou er waarschijnlijk de dag van zijn leven hebben met de her en der verspreide gemummificeerde beestenbende.

Tussen al die hebbedingen voelde hij zich thuis, in zijn element. Hij snapte dan ook niets van alle ophef die de buurt maakte over zijn stulpje, of de drukte die men maakte over zijn gezondheid die te wensen over zou laten.

Tsss, hij zorgde echt wel voor zichzelf. Hij at zelfs gevarieerd! Kattentongen, bokkenpootjes en zijn lievelingskoekjes scholietjes, maar die verslaving was waarschijnlijk gekomen door het feit dat er vroeger geen geld was om te studeren. Daar was hij nog altijd verbolgen over. Hij had dit zijn hele leven proberen te compenseren door heel veel te lezen. Alles wat hij maar in handen kon krijgen verslond hij met zijn steeds troebeler wordende ogen. De stapels boeken en tijdschriften reikten dan ook moeiteloos tot het vergeelde plafond.

Er was precies genoeg ruimte voor een paadje vanuit de keuken naar zijn **Lazy Boy** in de woonkamer waar hij sliep en nadacht over zijn leven en van daaruit naar het toilet waar hij zijn potlood bewaarde om daar meteen zijn boodschappenlijstje te maken op gerecycled papier. Wat wil een mens nog meer!!?? Hij beschouwde zichzelf als een wijze oude uil, gevormd door het leven en de omstandigheden.

Tot de dag dat de gemeente hem maande om zijn rotzooi op te ruimen en zelfs als aansporing een grote container voor zijn huis had geplaatst. Hoe DURFDEN ze!

Jaap overzag zijn levenswerk en besloot het niet te pikken.

Hij nam zijn geheime potje en strooide het witte poeder royaal over zijn geliefde scholietjes, zette zijn favoriete single van Metallica op repeat, nam plaats in zijn heerlijke stoel en verorberde met smaak zijn laatste kruimels onderwijl meeneuriënd met Cyanide.

De buurvrouw zag een week later pas het velletje toiletpapier dat op de binnenkant van het vuile raam geplakt zat.

Ik verzamelde gewoon stof... stof tot nadenken.

©José Bergh-Berben

Januari 2020

♪Metallica – Cyanide